



A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság

a dr. Némethi Gábor ügyvéd (1123 Budapest, Táltos u. 15/B. VII. emelet 2.) meghatalmazott jogi képviselő által képviselt

felperesnek

a
Ügyvédi Iroda
meghatalmazott jogi képviselő által képviselt
OTP Faktoring Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1066 Budapest, Mozsár u. 8.) alperes ellen

végrehajtás megszüntetése iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság a közjegyző által a 1 2019. számú végrehajtási záradékkal elrendelt és önálló bírósági végrehajtó által 7 2019. számon fogatosított végrehajtást megszünteti.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak forint eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg önálló bírósági végrehajtó részére forint végrehajtási költséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Törvényszékhez címezve, de a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságnál elektronikus úton, vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban kell benyújtani.

Az ítélet ellen a végrehajtási költségre vonatkozó rendelkezés tekintetében a végrehajtó is fellebbezhet a fenti határidőn belül.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a

5.P.XXI.21.260/2020/16-I.

fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti.

A felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 379. és 380. §-ban meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes és _____ mint egyetemleges adósok, továbbá _____ mint zálogkötelezett 2008. január 7. napján 96.357 CHF (azonosító szám: 61093852) és 11.422 CHF (azonosító szám: 61113242) összegben deviza alapú – zálogjoggal biztosított – lakáscélú kölcsönszerződéseket kötöttek az ELLA Első Lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt.-vel. A szerződéseket _____ közjegyző a K _____ számú közjegyzői okiratba foglalta. A bank a 6 _____ számú szerződés alapján 13.075.000 forintot, míg a 6 _____ számú szerződés alapján 1.550.000 forint kölcsönt bocsátott (folyósított) az adósok rendelkezésére. Az ELLA Első Lakáshitel Kereskedelmi Bank Zrt. neve 2008. július 10. napján az AXA Kereskedelmi Bank Zrt.-re változott, aminek jogutódja – beolvadással – az AXA Bank Europe SA lett.
- [2] Mivel az adósok a törlesztési kötelezettségüknek nem tettek eleget, az AXA Bank Europe SA Magyarországi Fióktelepe a 6 _____ és a 6 _____ számú kölcsönszerződéseket felmondta és – nemteljesítés esetére a végrehajtás megkezdésének kilátásba helyezésével – felszólította az adósokat, hogy három munkanapon belül fizessenek meg 86.864,60 CHF és 10.483,67 CHF – kamatokat is magukban foglaló – kölcsöntartozást. A felmondó nyilatkozat 2012. március 1. napján kelt és azt _____ közjegyző 1 _____ 2012. számon közjegyzői okiratba is foglalta.
- [3] A közjegyzői okiratba foglalt felmondást az alperes és _____ adósok kétszeri kézbesítési kísérlet (2012. március 23. és 29.) ellenére sem vették át, a küldemények a közjegyzőhöz „nem kereste” postai jelzéssel érkeztek vissza. A felmondásra tekintettel a 6 _____ számú szerződésből eredő követelés új nyilvántartási száma 6 _____, a 6 _____ 2 számú szerződésből eredő követelés új nyilvántartási száma 6 _____ lett.
- [4] Az AXA Bank Europe SA a felperessel a 2014. évi XL. törvény szerint elszámolt.
- [5] Az AXA Bank Europe SA a szerződés- és követelésállományát (így a felperessel szemben fennállt követelést is) – a Magyar Nemzeti Bank által 2016. július 29. napján jóváhagyottan – 2016. október 31. napján átruházta az OTP Bank Nyrt.-re. Az AXA Bank Europe SA Magyarországi Fióktelepe ezen követelésátruházásról egy 2016. november 1. napján kelt engedményezési értesítőt küldött a felperesnek, amiben tájékoztatást adott a követelések OTP Bank Nyrt. részére történt átruházásáról és felhívta az adóst arra, hogy a 6 _____ számon nyilvántartott követelést (amely a levélhez mellékelte kimutatás szerint 2016. november 1. napján 19.963.390 forint tőketartozásból, 690.435 forint kamatból és 9.657.154 forint késedelmi kamatból állt) és a 62145158 számon nyilvántartott követelést (amely a levélhez mellékelte kimutatás szerint 2016. november 1. napján 2.428.088 forint tőketartozásból, 98.056 forint kamatból és 1.794.255 forint késedelmi kamatból állt) a továbbiakban az OTP Bank

5.P.XXI.21.260/2020/16-I.

Nyrt., mint új jogosult (engedményes) részére teljesítse. Az OTP Bank Nyrt. 2016. november 1. keltezéssel szintén levelet küldött a felperesnek, amiben az előbbi értesítésre hivatkozással tájékoztatta az adóst arról, hogy vele szemben engedményesként 2016. november 1. napján 6 számon 19.963.390 forint tőke, 690.435 forint kamat és 9.657.154 forint késedelmi kamattartozást, míg 6 számon 2.428.088 forint tőke, 98.056 forint kamat és 1.794.255 késedelmi kamattartozást tart nyilván és egyúttal felhívta az adóst ezek 8 napon belüli megfizetésére.

- [6] Az alperes 2019. május 10. napján a K számú közjegyzői okiratba foglalt szerződésekből eredő követelések végrehajtásának elrendelése iránti kérelmet terjesztett elő közjegyzőnél. A közjegyző a 2019. május 31. napján kelt 1 számú végzésével megállapította, hogy a végrehajtani kért követelés jogosultjának jogutódja a felperes, majd a határozat jogerőre emelkedését követően a K számú közjegyzői okiratba foglalt szerződésekből eredő követelések felperessel szembeni végrehajtását 2019. július 12. napján rendelte el a 1 2019. ügyszámú végrehajtási záradék kiállításával.
- [7] A végrehajtási záradékkal elrendelt végrehajtást a felperessel, mint adóssal szemben önálló bírósági végrehajtó foganatosítja 7 2019. szám alatt.
- [8] A bíróság a fenti tényállást a csatolt okiratok, továbbá a peres felek nyilatkozatai alapján állapította meg.
- [9] A jogi képviselővel eljáró felperes keresetében a önálló bírósági végrehajtó előtt 7 2019. számon foganatosított végrehajtás megszüntetését kérte. A keresettel érvényesített jogként a végrehajtás megszüntetése iránti jogát, annak jogalapjaként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (2) bekezdés a) pontját jelölte meg. A felperes jogi érvelésében arra hivatkozott, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt évülnek el, a Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint pedig az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált, ami a jelen esetben a kölcsönszerződés felmondásában foglalt teljesítési határidőre figyelemmel 2012. április 4. napja volt. A Ptk. 327. § (3) bekezdése szerint a követelés elévülését csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg akkor, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak. A felperes jogi álláspontja szerint jelen esetben a Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazandó az elévülés 2012. április 4. napját követő megszakításának megítélésére, mivel a záradékolható közjegyzői okirat esetében a felmondás kézbesítésével a követelés végrehajthatóvá vált a teljesítési határidő 2012. április 4-i leteltével és ezért a végrehajtást csak végrehajtási cselekmény szakíthatta volna meg 2017. április 4-ig, ilyen viszont nem történt, mivel a végrehajtás elrendelésére csak 2019-ben került sor. A felperes ennek kapcsán nyomatékosan hivatkozott a Kúria következő – ezen jogértelmezését álláspontja szerint alátámasztó – határozataira: BH2014.151, BH+2014.8.347, BH2017.183. A felperes kifejtette, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés, illetve az annak szintén közjegyzői okiratba foglalt felmondása és az abban foglalt újabb teljesítési határidő egyúttal alkalmas volt arra, hogy a közjegyző záradékkal végrehajtást rendeljen el, amit önmagában alátámaszt az, hogy végül a 2019 májusában beadott alperesi kérelem alapján meg is történt a záradékolás. A felperes kiemelte, hogy a végrehajtás alapjául szolgáló kölcsönszerződések – mivel lakásbővítést szolgáltak – fogyasztói szerződések és ezért a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) hatálya alá tartoznak. A DH1 tv. és a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) szerint az elévülés ez esetben legkésőbb 2015. december 31-ig nyugodhatott, ennek azonban a felperes szerint a BDT2004.1025 számú eseti döntésben

5.P.XXI.21.260/2020/16-I.

kifejtettekre is figyelemmel nincs jelentősége, mivel ezt követően még több, mint egy év volt hátra az elévülésből. Minderre tekintettel a felperes szerint a végrehajtás tárgyát képező követelések – megszakító cselekmény hiányában – 2017. április 4. napján elévültek, amely jogi tényre figyelemmel a felperes a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján adósként kérheti a végrehajtás megszüntetését.

[10] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése keretében egyedül arra hivatkozott, hogy a BH2014.151 számú eseti döntésben foglalt kúriai jogértelmezés téves, mivel az indokolatlanul kiterjesztően alkalmazza a Ptk. 327. § (3) bekezdését. Álláspontja szerint ugyanis a Ptk. 327. § (3) bekezdése – a Ptk. 327. § (1) bekezdésében foglalt megszakítási okokra figyelemmel – kizárólag abban az esetben alkalmazható, ha azt megelőzően sor került a követelés bírósági úton való érvényesítésére és ennek keretében hoztak végrehajtható határozatot, ez következik a jogszabály „elévülést megszakító eljárás során” kitételéből és ezt támasztja alá a Ptk. ezen szakaszához fűzött több – az ellenkérelemben idézett – kommentár is. Az alperes hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés felmondása nem elévülést megszakító eljárás, hanem a hitelező egyoldalú aktusa, és még akkor sem felel meg a Ptk. 327. § (3) bekezdése által megkövetelt „eljárás” fogalmának, ha annak során közjegyző közreműködésére kerül sor. Ezzel összhangban a felmondott kölcsönszerződés sem minősülhet végrehajtható „határozat”-nak, amely a Ptk. 327. § (3) bekezdés másik konjunktív feltétele lenne. Az alperes megjegyezte, hogy a Ptk. 327. § (3) bekezdésének ezzel ellentétes – kiterjesztő – értelmezése indokolatlanul korlátozná a felek magánautonómiáját, hiszen a követelés jogosultja a végrehajtási jog elévülésének elkerülése érdekében mindenképpen arra kényszerülne, hogy végrehajtást indítson öt éven belül, még akkor is, ha az adós ezen időszak alatt teljesítési készséget mutat. Az alperes a felperessel egyezően adta elő, hogy az elévülés kezdő időpontja 2012. április 4. napja, amit azonban álláspontja szerint több cselekmény is megszakított. Hangsúlyozta, hogy a DH1 tv. 1. § (7) bekezdése szerinti – a 2014. július 19. és 2015. december 31. között eltelt – nyugvás 530 napos időtartamával az eredetileg 2017. április 4. napján lejáró elévülés meghosszabbodott és csak 2018. szeptember 12. napján járt volna le. Az alperes 2016. november 1. napján kelt engedményezési értesítője azonban fizetési felszólításnak minősül és az egyébként is megszakította az elévülést a Ptk. 329. § (2) bekezdése alapján. Kiemelte, hogy a végrehajtás megindítását a felperes lehetetlenítette el azzal, hogy 2017-ben több peres eljárást is indított a követelésekkel szemben, amelyek utóbb megszüntetésre kerültek. Emellett a felperes egyezségi ajánlattal is élt 2017. augusztus 9. napján, ami a BH2005.257 számú eseti döntésre figyelemmel a követelés érvényesítését célzó jogcselekmény és ezért szintén alkalmas az elévülés újabb megszakítására.

[11] A kereset az alábbiak szerint alapos.

[12] A Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az adós keresettel kérheti a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a végrehajtani kívánt követelés, illetve a végrehajtási jog elévült.

[13] A Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Pp. 342. § (1) bekezdése szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen, a 342. § (3) bekezdése értelmében pedig az érdemi döntés – törvény eltérő rendelkezése hiányában – nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított.

- [14] A Pp. 266. § (1) bekezdése szerint a bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel.
- [15] A Pp. 203. § (2) bekezdése szerint ha a fél az e törvényben vagy a bíróság felhívásában meghatározott valamely perfelvételi nyilatkozatot nem tüntet fel a perfelvételi iratban, úgy kell tekinteni – mindaddig, amíg nyilatkozatot nem tesz –, hogy a fél az ellenfél érintett tényállítását, jogállítását, illetve bizonyítékát nem vitatja, az ellenfél érintett kérelme, illetve indítványa teljesítését nem ellenzi, kivéve, ha korábban ezzel ellentétes nyilatkozatot tett [a) pont], és a fél keresete vagy ellenkérelme megalapozásához nem kíván, illetve nem tud az érintett perfelvételi nyilatkozat szerinti tényállítást, jogállítást, kérelmet, bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt előterjeszteni [b) pont].
- [16] A peres felek a kölcsönszerződések létrejöttét, azok felmondását és annak felperessel való közlését, a kölcsönszerződésekből fennálló tartozás összegét – amellet, hogy azokat a felperes által csatolt okirati bizonyítékok is alátámasztották –, valamint a DH2 tv. szerinti elszámolás megtörténtét illetően egyező nyilatkozatot tettek, aminek folytán ezen tényeket a bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján állapította meg a tényállásban.
- [17] A bíróság mindenképp előzetesen rögzíti, hogy a jogvitát – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. § a) pontjára és 50. § (1) bekezdésére, továbbá a kölcsönszerződések 2008. évi létrejöttére figyelemmel – az 1959. évi Ptk. rendelkezései alapján kellett elbírálni.
- [18] A Ptk. 324. § (1) bekezdése értelmében a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A (2) bekezdés kimondja, hogy a főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek.
- [19] A Polgári Törvénykönyv hatálybalépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet (Ptké.) 3. § (2) bekezdése szerint a hetekben, hónapokban vagy években megállapított határidő azon a napon jár le, amely elnevezésénél vagy számánál fogva megfelel a kezdő napnak, ha ilyen nap az utolsó hónapban nincs, a határidő a hónap utolsó napján jár le.
- [20] A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A (2) bekezdés értelmében ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül – egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül – a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.
- [21] A Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása – ideértve az egyezséget is –, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A Ptk. 329. § (2) bekezdése szerint az elévülést a kötelezettnek az engedményezésről való értesítése is megszakítja.

- [22] A Ptk. 327. § (3) bekezdése értelmében ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.
- [23] A Ptk. 327. § (2) bekezdés kimondja, hogy az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.
- [24] A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdése szerint az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, a teljesítés módját és határidejét. Az (5) bekezdés értelmében e § alapján akkor van helye végrehajtásnak, ha a közjegyzői okiratba foglalt követelés bírósági végrehajtási útra tartozik, és ha a követelés teljesítési határideje letelt.
- [25] A Vht. 57. § (1) bekezdése szerint a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el. A (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni, az hivatalból csak akkor vehető figyelembe, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni.
- [26] A peres felek között nem volt vitatott az a tény, hogy a kölcsönszerződések hitelező általi felmondása és az abban foglalt újabb – 3 munkanapos határidőt tartalmazó – fizetési felszólítás a követelések elévülését a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint megszakította, aminek folytán a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti öt éves elévülési idő újrakezdődött a Ptk. 327. § (2) bekezdése szerint. A felperes azt sem tette vitássá (sőt, már maga is eleve ezzel számolt), hogy a „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett felmondás a második megkísérlés időpontjával (2012. március 29.) közöltnek volt tekintendő és ezért hatályosult is azon következetes bírói gyakorlatra figyelemmel, miszerint a felmondás akkor tekinthető közöltnek (megérkezettnek), ha az az érdekelt fél (címezett) tudomására jut, vagy pedig azért nem jut a tudomására, mert a felszólítást vagy a felmondást tartalmazó irat átvétele az érdekelt félre visszavezethető ok miatt marad el (EBH2005.1215, BH2006.12, BH2010.41, BH2011.68).
- [27] A felmondás 2012. március 29-i hatályosulására figyelemmel az abban foglalt három munkanapos fizetési határidő – ahogyan azt a felek szintén egyezően adták elő – 2012. április 3. napján telt le, aminek következtében a felmondás folytán egyösszegűvé váló követelések az ezt követő napon (2012. április 4.) váltak esedékessé és – úgy a kölcsönszerződések, mint azok felmondásának közjegyzői okiratba való foglalása és a záradékolás jogszabályi feltételeinek fennállta okán – a Vht. 23/C. § (1) és (5) bekezdésének már akkor is hatályos rendelkezései alapján közvetlenül végrehajthatóvá, amely jelleg egyébként ugyancsak nem volt vitatott az alperes részéről.
- [28] A felperes keresetlevelében foglaltakra és az alperes érdemi ellenkérelmében előadottakra tekintettel a bíróságnak ezért – a fenti jogszabályi rendelkezések összevetésével és értelmezésével – kizárólag abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a megszüntetni kért végrehajtás alapjául szolgáló követelések elévültek-e, aminek kapcsán az alapvető kérdés az volt, hogy a Ptk. 327. § (3) bekezdésében foglalt speciális rendelkezés alkalmazási köre a végrehajtási záradékkal ellátható okiratokra is kiterjed-e és ettől függően az ilyen okiratba foglalt követelések elévülését kizárólag a végrehajtási cselekmények szakíthatják-e meg vagy sem.

- [29] A Pp. 346. § (5) bekezdésének a 2019. évi CXXVII. törvény 185. §-ával 2020. április 1-jei hatállyal végrehajtott – a jogegységi panasz intézményével összefüggésben korlátozott precedensrendszerrel bevezető – módosítását követően a Kúriának a Bíróági Határozatok Gyűjteményében (<https://birosag.hu/birosagi-hatarozatok-gyujtemenye>) közzétett határozatai már nem pusztán egyszerű eseti döntéseknek, hanem a jogkérdések megítélése során olyan kötelező erővel felruházott határozatoknak minősülnek, amelyeket a bíróságoknak – az egységes és az Alaptörvénnyel összhangban álló, kiszámítható és koherens joggyakorlat biztosítása érdekében – főszabály szerint követniük kell.
- [30] A 2019. évi CXXVII. törvény általános, valamint 185. §-ához fűzött – az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok részéről kötelezően figyelembe veendő – indokolása szerint „a jogállam fogalmi eleme a jogbiztonság, amely kiszámítható és koherens joggyakorlatot is feltételez. A Kúria az Alaptörvény 25. cikkében meghatározottak szerint biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét. A széttartó, kiszámíthatatlan joggyakorlat sérti a jogbiztonságot és a peres felek tisztességes eljáráshoz való jogát. A Javaslat értelmében a bíróságok kötelesek a Kúria jogértelmezését követni.”
- [31] Ahogyan azt a Kúria a Pfv.I.20.184/2013/9. számú – nemcsak a Bíróági Határozatok Gyűjteményében megtalálható, hanem BH2014.151 számon még külön közzé is tett – határozatában már kifejtette, a magyar jogrendszerben a bírósági végrehajtás főszabályként olyan követelések esetén vehető igénybe, amelyeket a bíróság jogvita keretében elbírált. Kivételesen azonban lehetőség nyílik „azonnali” végrehajtásra, amely azt jelenti, hogy egyes okiratok, valamint egyes, nem a bíróság által meghozott határozatok anélkül végrehajthatóvá válnak, hogy az azokba foglalt követeléseket a bíróság előzetesen vizsgálta volna. Azonnali végrehajtás esetén a bíróság – és a Vht. 2010. június 1-jétől hatályos szabályozása szerint a közjegyző – végrehajtási záradékkal láthatja el a követelést tartalmazó okiratot vagy határozatot, amennyiben fennállnak a záradékolás jogszabályba foglalt feltételei. A záradékolás lehetősége az okiratba foglalt teljesítési határidő leteltével nyílik meg. A végrehajtási záradékkal ellátható okiratok alapján közvetlenül végrehajtható követelések ezért az okiratban meghatározott határidő elteltével nemcsak esedékessé, hanem egyszersmind végrehajthatóvá is válnak. Az ilyen követelések esetében a végrehajtási jog elévülése – az egyéb feltételek fennállása esetén – a követelésre megállapított teljesítési határidő letelte utáni napon kezdődik. Ettől az időponttól kezdve a követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthető, ezért az elévülésének megszakítására a Ptk. 327. §-ának (3) bekezdése – és nem más – az irányadó. Ha tehát mód van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor már csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezheti.
- [32] A BH2014.151 számú döntésben foglalt jogértelmezést a Kúria a Pfv.I.20.639/2015/7. számú – a Bíróági Határozatok Gyűjteményében szintén közzétett – határozatában kifejezetten fenntartotta, ismételten kimondva, hogy a közjegyző általi záradékolásra alkalmas és ezáltal közvetlenül végrehajthatóvá vált követelésekre már kizárólag csak a Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazható és ezért az egyéb törvényhelyek által a követelés korábbi létszakával összefüggésben szabályozott cselekmények (felszólítás, engedményezés) nem alkalmasak az elévülés megszakítására. Ezen jogértelmezését a Kúria a Pfv.I.21.768/2016/9. és a Pfv.I.21.122/2018/6. számú – a Bíróági Határozatok Gyűjteményében ugyancsak közzétett – határozataiban is megerősítette.
- [33] Megállapítható tehát, hogy a jelen perben elbírálandó jogkérdéssel kapcsolatban a Kúria

állandó – s egyben máig aktuális – joggyakorlatot alakított ki, amely jogértelmezést jelen bíróság is maradéktalanul osztja. Az ezen jogértelmezéstől való eltérésre nincs ok, a Ptk. 327. § (3) bekezdésének alkalmazhatósága körében ugyanis a hangsúly egyértelműen a végrehajthatóságon van: ha egy adott okirat kapcsán a végrehajthatóság feltételei beállnak (márpedig a jelen esetben ez az alperes által sem vitatottan megtörtént), akkor a követelés – s egyben a végrehajtási jog – elévülését a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerint már csak a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg, aminek kapcsán elsőként értelemszerűen a végrehajtás elrendelése iránti kérelem előterjesztése merülhet fel (BH2017.183). Ezzel szemben súlytalan – és nem is helytálló – azon alperesi érvelés, miszerint ezen jogértelmezés figyelmen kívül hagyja a feleknek a követelés végrehajthatóvá válását követő esetleges együttműködését és ezért – már amennyiben el akarja kerülni a követelés, s egyben a végrehajtási jog elévülését – feltétlenül rákényszeríti a jogosultat arra, hogy végrehajtást kérjen az adós ellen. Ez egyáltalán nincs így, hiszen a lejárttá és végrehajthatóvá válást követően újrakezdődött öt éves elévülési idő – függetlenül attól, hogy azt már csak a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg – ugyanúgy nyugodhat a Vht. 57. § (1) bekezdésére is figyelemmel alkalmazandó Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint, aminek második mondatában a jogalkotó nyugvási okként nevesítette azt is, ha a jogosult a teljesítésre halasztást adott (a jogosultnak tehát – amennyiben kifejezetten halasztást engedélyez az adósnak – nem kell feltétlenül végrehajtást indítania, azt ugyanis adott esetben még akár az elévülési idő egyébkénti lejártát követő egy év elteltével is megteheti akkor, ha a halasztás ellenére az adós nem teljesít).

[34] Mivel jelen esetben a követelések 2012. április 4. napján váltak lejárttá és végrehajthatóvá, az elévülés a Ptk. 324. § (1) bekezdésére és 327. § (2) bekezdésére tekintettel 2017. április 4. napján járt le, aminek megszakítására a Ptk. 327. § (3) bekezdése értelmében kizárólag csak végrehajtási cselekmény – legelőször is a végrehajtási kérelem előterjesztése – lehetett volna alkalmas. Ebből következően a Ptk. 327. § (1) bekezdése és 329. § (2) bekezdése szerinti cselekmények egyáltalán nem – így az alperes által hivatkozott engedményezési értesítő, és a saját követelése érvényesítését előmozdító cselekményként értékelt felperesi egyezségi ajánlatok sem – voltak alkalmasak az elévülés megszakítására, azok ugyanis nem végrehajtási cselekmények. A felperesi „zárási kérelem” és egyezségi ajánlat abszolút irrelevanciája okán – minthogy még a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti cselekményként való minősítésük sem lett volna alkalmas az elévülés megszakítására – a BH2005.257 számú eseti döntés is teljesen közömbös volt, hiszen annál a Legfelsőbb Bíróság a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti cselekményeket vizsgálta egy végrehajtható létszakba még jutott követelés kapcsán. Miután tehát a BH2005.257 számú határozatban kifejtettek semmilyen szinten nem voltak adaptálhatók jelen tényállásra, az attól való eltérés is fogalmilag kizárt volt: az alperes által hivatkozott döntésben kifejtettek ugyanis – közömbösségük okán – semmiben sem álltak ellentétben a Ptk. 327. § (3) bekezdésének alkalmazási körét illetően kifejeződött fenti – releváns – kúriai joggyakorlattal.

[35] Az alperes részéről sem vitatott – emellett pedig a közjegyző érkeztetőbélyegzőjével bizonyított – ténykérdés volt az, hogy végrehajtási cselekményre először csak 2019. május 10. napján került sor a végrehajtási záradék kibocsátása (végrehajtás elrendelése) iránti kérelem közjegyző előtti előterjesztésével. A továbbiakban ezért a bíróságnak azon alperesi hivatkozást kellett vizsgálnia, hogy ezt megelőzően fennállt-e a követelések olyan nyugvása, ami a Ptk. 327. § (2) bekezdése szerint lehetővé tette volna az alperes számára azt, hogy követeléseit csak 2019. május 10. napján érvényesíthesse az elévülés joghatásainak beállta nélkül. A bíróság ennek kapcsán hangsúlyozza, hogy az ellenkérelemhez kötöttség a Pp. 342. § (1) bekezdése értelmében – a Pp. 199. § (2) bekezdés bc) és bd) pontokra figyelemmel – a

lehetséges nyugvási okokra is éppúgy kiterjed: a bíróságnak ezért alapvetően csak azon körülményt lehetett figyelembe vennie és értékelnie, amire a jogi képviselővel eljáró alperes a – keresettel érvényesített jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggést cáfoló – jogi érvelése keretében kifejezett nyugvási okként hivatkozott és jelölt meg, ez pedig nem volt más, mint a DH1 tv. 1. § (7) bekezdése és DH2 tv. 9. §-a által nevesített nyugvás, aminek végső – felperes által is elfogadott – határideje 2015. december 31. napja volt. Ez azonban – lévén az elévülés a jelen esetben legkorábban csak 2017. április 4. napján következhetett be – szintén teljesen közömbös jogi tény volt, hiszen a nyugvást eredményező akadály a Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében kizárólag akkor hosszabbíthatja meg a követelés elévülését, ha annak megszűntétől már csak kevesebb, mint egy év van hátra (BDT2004.1025, Fővárosi Ítélet 7.Pf.20.033/2018/8.). Mivel jelen esetben 2015. december 31. és 2017. április 4. napja között több, mint egy éves időtartam maradt fenn és ezért a felperesnek több, mint egy éve lett volna a követelése végrehajtás útján való érvényesítésére, az elévülési időre a DH törvények szerinti nyugvás semmilyen kihatással nem volt. [Az alperes számítása mindemellett téves is volt, hiszen az elévülés egyébként sem a nyugvás tényleges időtartamával (530 nap), hanem legfeljebb egy évvel hosszabbodhatott volna meg a Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében.]

- [36] Mivel az alperes a nyugvás körében más körülményre nem hivatkozott, a bíróság azt már csupán megjegyzi, hogy a felperesi perindítások, illetve a felperes 2017. augusztus 9-i egyezségi ajánlata sem tekinthető nyugvási oknak. A felperesi perindítások – akkor sem, ha a perindítás hatályai adott esetben 2017. április 4. előtt álltak be – semmiben nem akadályozhatták a követelések érvényesítésével üzletszerűen foglalkozó alperest abban, hogy 2017. április 4. napjáig végrehajtási kérelmet terjesszen elő a közjegyzőnél. A 2017. augusztus 9-i egyezségi ajánlatra a felperes részéről – amellet, hogy ezen cselekmény sem minősülne a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerinti nyugvási oknak – eleve már az elévülési időn túl került sor, arra pedig az alperes egyáltalán nem hivatkozott, hogy – 2017. április 4. előtt – kifejezett és konkrét halasztás (és ha igen, akkor konkrétan mikor és milyen időtartamot felölelően) történt volna a jogosult részéről.
- [37] Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a megszüntetni kért végrehajtás alapjául szolgáló követelések – a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerinti megszakító cselekmény hiányában – 2017. április 4. napján a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint elévültek, amely egyúttal a végrehajtási jog elévülését is maga után vonta a Vht. 57. § (1) bekezdése alapján. Ezért a bíróság a keresetnek helyt adott és a végrehajtást a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja szerint megszüntette.
- [38] Pervesztességére figyelemmel a felperes felszámított perköltségét az alperesnek kell megtérítenie a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében. A felperes perköltsége a Pp. 80. §-ára is figyelemmel az ügyvédi munkadíjból áll, amelyet a bíróság – a pertárgy Pp. 530. § (2) bekezdése szerint számított, a végrehajtási költséget is magában foglaló végrehajtási összeghez igazodó értékére tekintettel (50.126.308 forint végrehajtandó követelés + 697.116 forint végrehajtási költség = 50.823.424 forint) – a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint forintban határozott meg a Pp. 82. § (3) bekezdésben foglalt korlátok között (a felperes ugyanis a tárgyaláson a költségjegyzékben feltüntetett perköltségigényét forintba szállította le). A bíróság megjegyzi, hogy ezen összeg mérséklésére már csak annak okán sem lehetett indok, mivel az alperes is közel azonos összegű ügyvédi munkadíjra tartott igényt perköltségként jogi képviselőjének azonos nagyságrendű tevékenysége (egy érdemi beadvány szerkesztése és tárgyalási jelenlét) után. Ezért a bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján az alperest

forint perköltség megfizetésére kötelezte.

- [39] Mivel a végrehajtó a díjáról és költségeiről szóló nyilatkozatát – amely a felek részére is kézbesítésre került – a perben előterjesztette, a bíróságnak a Pp. 537. §-a értelmében a végrehajtási költségek összegéről és megtérítéséről hivatalból rendelkeznie kellett. A végrehajtási költségek megfizetésére – a végrehajtási jog elévülése és a végrehajtás ebből eredő megszüntetése okán – az alaptalan végrehajtást kérő alperes köteles. A végrehajtási költségek konkrét összegét illetően a bíróság rámutat arra, hogy a Pp. 535. § (1) bekezdése értelmében a végrehajtónak a bíróság felhívására nemcsak a konkrét összegről és tételekről, hanem az általa lefolytatott eljárási cselekményekről és a költségeit, illetve díját megalapozó konkrét körülményekről is nyilatkozatot kellett volna tennie (a bíróság 9. sorszámú felhívása is szó szerint így hangzott feléje). Ehhez képest a végrehajtó – akit a bíróság a tárgyalás határnapjáról a törvénynek megfelelően értesített – a 10. sorszámú átiratában csupán a díjak és költségek összegét jelölte meg. A 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 14. §-a értelmében a végrehajtót a behajtási jutalék csak eredményes – azaz legalább részbeni térülést hozó – végrehajtás esetén illeti meg, azonban a rendelkezésre álló adatok szerint nem állapítható meg az, hogy bármiféle térülés történt volna (ennek konkrét tényére maga a végrehajtó sem hivatkozott átiratában). A behajtási jutalék feltételei ezért már csak ennek okán sem állnak fenn, mindemellett a végrehajtás megszüntetése esetén (ami az eredményességet eleve kizárja) behajtási jutalék egyébként sem lenne felszámítható [Kúria Pfv.I.20.032/2019/5. (24) bekezdés]. A bíróság ezért a végrehajtási költségeket – a behajtási jutalékként feltüntetett forinttal csökkentetten – forintban határozta meg és annak megfizetésére az alaptalan végrehajtást kezdeményező alperest kötelezte.
- [40] A felperes részleges költségfeljegyzési joga folytán feljegyzett forint eljárási illeték [Itv. 39. § (1) bekezdés, 42. § (1) bekezdés a) pont] megfizetésére a bíróság az alperest kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján.
- [41] Az ítélet elleni fellebbezés joga a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján és (5) bekezdésén alapul.
- [42] A végrehajtó – végrehajtási költségek tekintetében fennálló – fellebbezési jogát a Pp. 537. §-a biztosítja.

Budapest, 2020. november 11.

dr. Gregorits Erik s.k.
bíró

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117.Pf. 637.245/2020/8.



A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a dr. Némethi Gábor ügyvéd (1123 Budapest, Táltos u. 15/B. VII/2.) által képviselt felperesnek - a Ügyvédi Iroda, ügyintéző: ügyvéd) által képviselt **OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár u. 8.) alperes ellen végrehajtás megszüntetése iránt a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság előtt **5.P.XXI.21.260/2020** szám alatt indított perében a 2020. november 11. napján hozott 16-I. sorszámú ítélet ellen az alperes által 17. sorszámon benyújtott és Pf.4 sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a közjegyző által a 1 2019 számú végrehajtási záradékkal elrendelt önálló bírósági végrehajtó által 2019 számon foganatosított végrehajtást megszüntette. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek Ft perköltséget, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására az államnak Ft eljárási illetéket. Kötelezte még az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg önálló bírósági végrehajtó részére végrehajtási költséget.
- [2] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan pedig – tartalma szerint – az elsőfokú perköltség összegének Ft-ra történő leszállítását kérte.
- [3] Álláspontja szerint az ítélet jogértelmezése alapvetően téves, mivel a felmondás által megszünt kölcsönszerződést végrehajtható határozatnak tekinti. Az rPtk. elévülés megszakadásával kapcsolatos rendelkezései az elévülést megszakító eljárás fogalmát használják, amely a 327. § (1) bekezdés értelmében nem jelenthet mást, mint a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárást. Az ítélet jogértelmezése értelmetlenül korlátozza a

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117.Pf. 637.245/2020/8.

felek magánautonómiáját és arra kényszeríti a hitelezőket, hogy a felmondott kölcsönszerződést az adós teljesítési készségére tekintet nélkül záradékoltassák és végrehajtási eljárásban érvényesítsék. Az elévülési idő 2018. szeptember 17-én telt volna le, azt azonban megszakította az OTP Bank Nyrt. felperesnek megküldött nyilatkozata a követelés átruházásáról. Az alperes álláspontja szerint a BH2014. 151. számú eseti döntésben a Kúria tévesen kiterjesztő módon alkalmazza az rPtk. 327. § (3) bekezdését. A rPtk. 327. § (1) bekezdés ugyanis taxatív módon határozza meg az elévülés megszakítására alkalmas okokat, amelyek közül egyetlen olyan ok létezik, amely eljárás lefolytatását és jogerős határozat meghozatalát igényli, ez pedig a követelés bírósági úton való érvényesítése. A rPtk. 327. § (2) bekezdése alapján az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik, amely kizárólag a követelés bírósági úton való érvényesítése tekintetében értelmezhető. Mind a (2) és (3) bekezdés az elévülést megszakító eljárás fogalmát használja, amely nem jelenthet mást, mint a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárást. Ez az értelmezés következik a rPtk. 327. § (3) bekezdéséhez fűzött kommentárból is, amely a elévülést megszakító eljárást a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárással, a jogerős határozatot pedig az e bírósági eljárásban meghozott jogerős és végrehajtható határozattal azonosítja. Az alperes hangsúlyozta továbbá azt is, hogy a kölcsönszerződés felmondása nem az elévülést megszakító eljárás és a felmondott kölcsönszerződés nem eljárásban hozott végrehajtható határozat. A felmondás a hitelező egyoldalú aktusa, mellyel a kölcsönszerződést megszünteti, és az abból eredő tartozást lejárttá teszi. A közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 136. § (1) bekezdés e) pontja szerinti eljárás nem értelmezhető elévülést megszakító eljárásnak, hiszen annak lefolytatása alatt az elévülés lejárt követelés hiányában fogalmilag kizárt. A közjegyzői tanúsítvány pedig semmilyen esetben nem minősíthető végrehajtható határozatnak. Mindezek alapján sem a kölcsönszerződés felmondásakor, sem azt követően nem került sor az elévülést megszakító eljárás lefolytatására, ilyen eljárásban végrehajtható határozat nem született, így az rPtk. 327. § (3) bekezdése nem alkalmazható.

- [4] Az alperes további érvelése szerint az elévülés megszakadására vonatkozó szabályok téves értelmezése az adósra és a hitelezőre nézve egyaránt méltánytalan gyakorlatot eredményezne. A kölcsönszerződés felmondása esetén a pénzügyi intézmények elsődleges célja a felmondással lejárttá tett követelés minél nagyobb arányú megtérülése, az adós méltányolható érdeke pedig, hogy a hitelező felé fennálló tartozásától a lehető legkedvezőbb feltételek mellett szabaduljon. Mindkét fél érdeke egyező annyiban, hogy a végrehajtási eljárás megindítása egyik félnek sem kedvez a felmerülő költségekre tekintettel. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése a felek lehetséges együttműködésének kereteit feleslegesen és értelmetlenül behatárolja, és kizárja annak lehetőségét, hogy a tartozás megtérülésére irányuló együttműködés a végrehajtási jog állítólagos elévülésének időtartamát meghaladja. Arra kényszeríti a hitelezőket, hogy a felmondott kölcsönszerződést az adós teljesítési készségére tekintet nélkül záradékoltassa és végrehajtási eljárásban érvényesítse, ezzel mindkét félre jelentős és indokolatlan terhet róva. Tekintettel arra, hogy az engedményezési értesítővel az elévülés megszakadt, a végrehajtási záradék kiállítása iránti kérelem előterjesztésére az újrakezdődött elévülési idő eltelte előtt került sor.
- [5] Az elsőfokú perköltség kapcsán az alperes hangsúlyozta, hogy eltúlzott és az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.
- [6] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.
- [7] Érvelésének alapja a precedensképes BH+2014.8.347 számon közzétett kúriai ítélet. Ennek alapján a perbeli esetben a közjegyzői okiratba foglalt szerződés önmagában nem tartalmazza

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117.Pf. 637.245/2020/8.

a teljes követelés esedékessé válását, hanem az a közjegyzői okiratba foglalt felmondás hatására válik esedékessé, amelyet a közjegyző tanúsít. Az ebben megjelölt határidő eredménytelen elteltével nem csupán esedékessé, hanem végrehajthatóvá is válik a követelés, és egyben elkezdődik mind a követelésnek, mind a végrehajtásnak az elévülése. A Kúria határozataiban a jelen perbeli tényálláshoz képest abban mutatkozik eltérés, hogy a Kúria olyan záradékolt okiratokkal összefüggésben mondta ki azt az elvet, hogy a végrehajtható okiratok esetén csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg az elévülést, ahol ezen okiratokban megjelölt adott teljesítési határidő lejárt és ezzel végrehajthatóvá vált a közjegyzői okirat. Az azonos jogi státusszal bíró okiratokkal összefüggésben azonban pusztán az eltérő szerződéses tartalom miatt nem vonható le más jogkövetkeztetés az elévülés és az azt megszakító jogcselekmények tekintetében, ezért nem indokolt, hogy a kúriai határozatoktól eltérő álláspontra helyezkedjen a bíróság. Ezt követően a felperes hivatkozott a Kúria Pfv.21768/2016/9 számú precedensképes határozatára is, melynek értelmében, ha lehetőség van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, ami az elévülés megszakítását eredményezheti. A felperes utalt a BH2014.5.151. számú eseti döntésre, majd mindezek alapján vitatta, hogy az rPtk. 329. § (2) bekezdése megkezdése szerint az elévülés megszakadt volna. A BH2017.6.183 számon közzétett eseti döntés tartalmára hivatkozással hangsúlyozta, hogy az általános elévülést megszakító jogi tényekhez képest az rPtk. 327. § (3) bekezdése speciális szabály. A Vht. 23/C. § (1) - (2) bekezdésében megvalósuló feltételek esetén a követelés végrehajthatóvá válik. A 2014. évi XL. törvény 9. §-a szerint a fogyasztói kölcsönszerződésekből eredő követelés elévülésének a 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § (7) bekezdése szerinti nyugvása a törvény hatálybalépésétől az elszámolás közléséig, végső határidejeként 2015. december 31-ig tart. Így az elévülési határidő 530 nappal meghosszabbodott, de mindenképpen a végrehajtás megindítását megelőzően bekövetkezett. A Ptk. az elévülés nyugvása körében a klasszikus nyugvás fogalmát nem ismeri, a nyugvás időtartamával automatikusan az elévülési határidő nem hosszabbodik meg. Az elévülés nyugvásának az a hatása, hogy amennyiben a nyugvás lejártának időpontjában az elévülési idő hosszától függően 3 vagy 1 évnél rövidebb idő van vissza vagy az elévülési határidő már eltelt, akkor a még rendelkezésre álló 3 hónapos, illetve 1 éves jogvesztő határidőn belül a követelés érvényesíthető. A vizsgált esetben a törvényen alapuló nyugvás megszűnésének időpontjában az elévülési határidőből még egy évnél hosszabb idő volt hátra 2017. április 4-ig, ezért az elévülés lejártát, eredeti határidejét a nyugvás nem érintette.

- [8] A fellebbezés a per főtárgya tekintetében alaptalan, a perköltség körében részben alapos.
- [9] A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen rögzítette, melyből a per főtárgya körében levont érdemi döntése is helytálló volt, annak indokait a másodfokú bíróság teljes körben osztotta. Ezért a másodfokú bíróság az indokok szükségtelen megismétlése nélkül csupán visszautal az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakra.
- [10] A fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az abban felhozott érvelés alapján nem volt indok a Kúria BH.2014.151 számú eseti döntésében kifejtett jogértelmezéstől való eltérésre. Alaptalanul hivatkozott arra az alperes, hogy a Kúria – és ezáltal az elsőfokú bíróság – jogértelmezése a felek magánautonómiáját indokolatlanul és értelmetlenül korlátozza, és kizárja annak lehetőségét, hogy a tartozás megtérülésére irányuló együttműködés a végrehajtási jog állítólagos elévülésének időtartamát meghaladja.

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117.Pf. 637.245/2020/8.

- [11] E körben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a jogosult részére a közvetlen végrehajtás alternatívájaként rendelkezésre állt a perindítás lehetősége, melynek választása esetén a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 327. § (1) bekezdése szerinti jogi tények, továbbá a 329. § (2) bekezdése szerinti jogi tény is megszakítja az elévülést. Ez a jogi helyzet mindaddig, amíg a bíróság a perben jogerős és végrehajtható határozatot nem hoz. A perindítás választása esetén a pert megelőző szakaszban és a per folyamatban léte alatt is lehetőség van peren kívüli megállapodás megkötésére, a 327. § (3) bekezdése szerinti szabály pedig kizárólag a jogerős határozat meghozatalát követően érvényesül.
- [12] Megjegyzi azt is a másodfokú bíróság, hogy a bírói gyakorlat értelmében az elévülés rPtk. 326. § (2) bekezdése szerinti nyugvására ad okot az, ha a felek között egyezségi tárgyalás van folyamatban. A nyugvás jogkövetkezménye azonban nem az, hogy a nyugvás időtartamával az elévülési idő meghosszabbodik, hanem az, hogy az akadály megszűnésétől – azaz a nyugvásra okot adó körülmény megszűnésétől – számított 1 éven belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az 5 éves elévülési idő már eltelt, vagy abból 1 évnél kevesebb van hátra. Az alperes azonban nem bizonyított olyan egyezségi tárgyalást, amely az elévülési idő nyugvását a rPtk. 326. § (2) bekezdése szerinti joghatást kiváltó módon előidézte volna.
- [13] A perköltség körében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését csak részben osztotta figyelemmel arra, hogy a felperesi jogi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre tekintettel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérséklendőnek ítélte a felperes részére járó elsőfokú ügyvédi munkadíj összegét. E körben a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a perben a felperesi képviselő egy tárgyaláson vett részt, a határozathirdetéssel együtt számítva pedig mindössze két tárgyalás megtartására került sor. Az így kifejtett tényleges tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíj 1.000.000 Ft, ezt meghaladó mértékű mérséklésre indok nem volt.
- [14] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésének második fordulata alapján részben megváltoztatta, ezt meghaladóan pedig azt helybenhagyta.
- [15] A másodfokú eljárásban a felperes a per főtárgya tekintetében pernyertes lett, így a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés b) pontja alapján a kérelem keretei között megállapított, költségjegyzékkel érvényesített és áfát nem tartalmazó ügyvédi munkadíjból áll.

Budapest, 2021. március 24.

Gubacsiné dr. Tamás Andrea s.k. dr. Bakos Judit Ágnes s.k. dr. Gáspár Miklós s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró